ADAM BLADE

YENİ SERİ!

Canavar Peşinde

KARGAŞA DÜNYASI

KEMİRGEN YARATIK

MURO

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:
Kargaşa Dünyası

Tom, annesini Malvel'in lanetli büyüsünden kurtarabilmek için ikinci iksiri arıyor. Bu kez Kemirgen Yaratık Muro ile karşı karşıya gelmek zorunda. Tom, Kayonya'daki tüm kemirgenleri üstüne salabilecek güçte olan Muro'yu alt edebilecek mi?

Kargaşa Dünyası serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Kertenkele Kral Komodo
- Şeytani Yarasa Sivri Diş
- Bataklık Adamı Kasvet
- Ormanın Laneti Terra
- Arılar Kraliçesi Vespik

9 yaş ve üstü

₺7.00

ISBN 978-975-999-788-5

9 789759 997885

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbook.com.tr

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2015

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 32
KARGAŞA DÜNYASI
Kemirgen Yaratık Muro
Beast Quest
Muro the Rat Monster
ISBN: 978-975-999-788-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Beast Quest Limited, 2010
© Kapak illüstrasyonu: Steve Sims © Orchard Books 2010
© İllüstrasyonlar: Ovi@kja-artists.com © Orchard Books 2010
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Filiz Çiçek Bil
Düzelti: Aslı Onat
Son okuma: Ergül Karakaya
Çeviren: Can Türkyılmaz
Grafik uygulama: Merve Döğer İnceoğlu

Baskı: Ekosan Matbaacılık, İstanbul
Litros yolu 2. Matbaacılar Sitesi 2NF8
Topkapı - Zeytinburnu
Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

KEMİRGEN YARATIK

MURO

KARGAŞA DÜNYASI

ADAM BLADE

BUZ ÇÖLÜ
KAYONYA BATAKLIKLARI
KAYONYA OVALARI
KAYONYA ORMANI

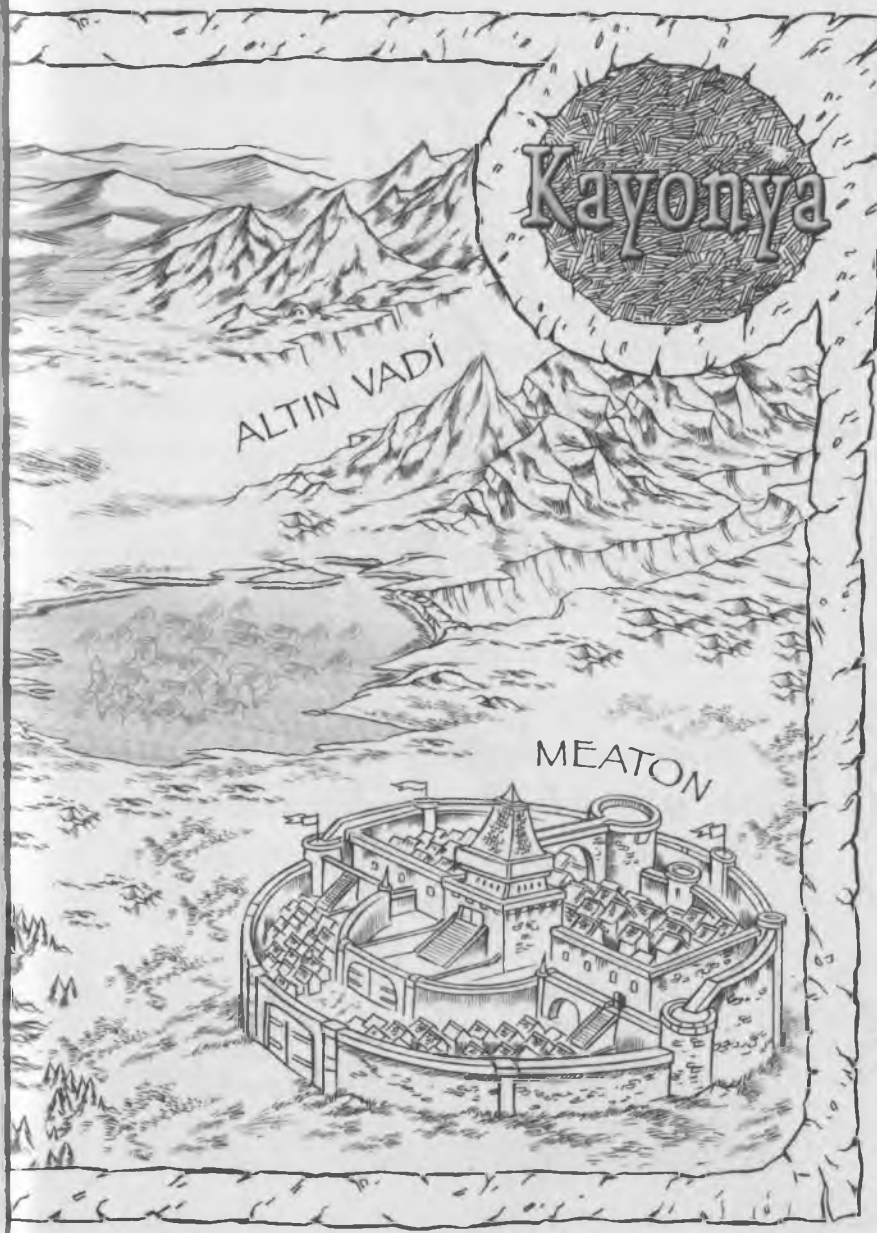
Kayonya
ALTIN VADİ
MEATON

Hepinizi selamlıyorum genç kahramanlar!

Tom büyük bir maceraya atılmaya karar verdi ve öğretmenlerin en büyüğü; ustam Aduro'dan öğrendiğim büyülerle onlara yardım etme onuruna eriştim. Tom'un sınavları zorlu olacak; yeni bir krallık, kayıp bir anne ve Velmal'in kontrolünde altı yeni Canavar... Tom yalnızca bir krallığı kurtarmak için değil, ona en yakın kişilerin hayatını kurtarıp, sevginin gücünün kötülükten üstün olduğunu ispatlamak için savaşıyor. Peki, sevgi gerçekten de kötülüğü yenebilir mi? Tom bunu ancak güçlü kalarak ve umudun ateşini hep canlı tutarak öğrenebilir. Umalım da bu ateşi hiçbir hain rüzgâr söndüremesin...

Sevgilerimle,

Çırak Mark

GİRİŞ

Kayonya'nın sıcak güneşinin altında sapsarı parlayan mısır tarlalarının hasat zamanı nihayet gelmiş; altın sarısı mısırlar, ılık rüzgâra karşı koyamayacak kadar uzamıştı.

Roland mavi gökyüzüne uzun uzun baktı. Kayonya'da gecenin de gündüzün de ne zaman başlayacağı belli olmuyordu ve güneş her an batabilirdi.

İşe koyulsam iyi olacak, diye düşündü.

Geniş tarlanın diğer ucunda çiftçiler,

çoktan mısır koçanlarını ortaya yığmaya başlamıştı. Roland'ın onlara yetişmesi gerekiyordu.

Bugüne dek pek çok hasat görmüştü ama bu seneki, son yılların en verimli hasadı olacağa benziyordu. Koçanın üzerine dizilmiş mısır taneleri her zamankinden daha dolgundu. Bunları köy değirmeninde öğütüp unu rahatlıkla satabilirlerdi.

Roland hilal şeklindeki orağını kaldırdı ve yaşlısından gencine, köydeki herkesin çok iyi bildiği bir şarkıyı kendi kendine söylemeye başladı: *"Hey-ya! Gün ne kadar kısa! Hey-ya! Güneş kaçmadan çalış doya doya!"* Orağını savurarak attığı her adımda mısır koçanları ayaklarının altına saçılıyordu.

Birden boğulacakmış gibi olan Roland,

"Öff!" dedi. Berbat, pis bir koku genzini yakmıştı. Merakla etrafına bakındı ama altın rengi mısırlardan başka bir şey göremedi.

O sırada mısırların arasından bir hışırtı geldi. Köyün tahıl ambarlarına dadanan farelerin buraya gelmiş olabileceğini düşündü. Fakat bu ses çok *daha* yüksekti.

Mısırların arasından bir şey fırladı ve Roland'ın önüne düştü. Bu, gri, şişman bir fareydi ve birer kırmızı boncuğa benzeyen gözleriyle Roland'a bakıyordu.

Roland fareyi kaçırmak için bağırdı. Fakat mısır saplarının arasından başka fareler de çıkmaya başlayınca tiksintiyle ürperdi. Yaratıkların kuyruklarını ve uzun, kahverengi pençelerini gördükçe huylanıyor, her yanını kaşıma isteği duyuyordu.

"Alt tarafı birkaç fare," dedi kendi kendine. Orağını savurunca fareler kaçışmaya başladı. Fakat mide bulandırıcı koku hâlâ gitmemişti. Tarlanın bazı bölgelerindeki mısır saplarının tamamen kemirildiğini ve üstlerinin siyah, yapışkan bir küfle kaplandığını gördü.

Çaresizce inleyip, "Mahsul hastalık kapmış!" dedi. Belki de bu hasat beklediği kadar iyi geçmeyecekti. Bunu diğer köylülere de söylemeliydi. Böylece onlar da ellerini çabuk tutup mısırlarını kurtarabilirlerdi.

Eğildi ve yeni biçtiği mısır saplarından bir demet yapıp omuzuna astı. Ayağa kalktığında çığlığa benzer, tiz bir ses kulaklarını tırmaladı.

Yerin sarsıldığını hissedebiliyordu.

Sanki dev bir hayvanın toynakları, ayağının altındaki toprağı kuvvetle dövüyordu. Sonra mısırların üzerinde, ona doğru yaklaşan büyük bir hayvanın kambur sırtını gördü.

Boğalardan biri kaçmış olmalı! diye düşündü. Fakat yaklaştıkça, kamburun çok daha büyük olduğunu ve hayvanın bir boğadan daha hızlı koştuğunu fark etti.

Ama hiçbir boğa bu kadar hızlı koşamaz! Canavar önüne çıktığında bunun bir boğa olmadığını anlamıştı. Bu, hayatında hiç görmediği bir şeydi. Roland, karşısındaki bıyıklı, sivri yüze bakarken ağzı bir karış açılmıştı. Bu dev bir fareydi! Koyu renkli derisi çok kalındı ve keçe gibi bir kürkle kaplıydı. Kötülükle dolu pembe gözlerinin altında uzanan burnu durmadan seğiriyordu.

Roland omzundaki mısır demetini yere attı ve mısırların arasında orakla açtığı yolda koşmaya başladı.

Korkudan yüreği ağzına gelmişti ve bir yandan, "Yardım edin! Lütfen!" diye bağırıyordu. Fakat diğer çiftçiler çok uzakta, kendi mısırlarını hasat etmekle meşguldü. Sesini kimse duyamazdı.

Mısırları koyduğu el arabasının yanına vardığında kendini bir çırpıda arabanın altına attı ve nefesini tuttu. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbi dışında çıt çıkmıyordu. Fakat toprak yeniden sarsılmaya başladı. Hızla yaklaşan dev pençelerin her birinde kıvrık, sarı tırnaklar vardı.

Canavar arabaya vurduğunda Roland çığlığına engel olamadı. Yeniden saldıran dev fare bir kez daha vurunca araba yana devrildi.

Artık saklanacak yeri kalmayan çiftçi, ümitsizce başını kaldırdı. Canavarın korkunç gözleri, batmakta olan güneşin altında, kan kırmızı parlıyordu. Roland, farenin uzun, sapsarı dişlerinden damlayan salyanın berbat kokusunu alınca boğulacak gibi oldu.

Kıvrık dişler bir nefes uzağında keskin bir "Şak!" sesi çıkararak kapandığında, Roland yeniden çığlık atmaya çalıştı ama başaramadı. Mısır tarlası karanlığa gömülürken Kayonyalı çiftçi çabalamanın faydasız olduğunu anlamıştı.

BİRİNCİ BÖLÜM
TEHLİKEYE DOĞRU

Tom, gözlerini ovuşturarak uyanmaya çalıştı. Kendisini biraz önce uykuya dalmış gibi hissediyordu ama kızgın güneş, Kayonya Çölü'nün üzerinde çoktan yükselmişti.

Kalın bir pelerine sarınmış olan Elenna ise birkaç adım ileride uyuyordu.

"Elenna! Uyan!" diye seslendi.

Elenna döndü ve gürültüyle esnedi. "Bırrrr! Hava amma da soğuk," dedi. "Ateşimize ne olmuş?"

Tom, önceki akşam yaktıkları kamp ateşinden kalanlara baktı. Köz tepeciğinin arkasında göz alabildiğine uzanan kara çöl ve buz kristallerinin parıltısı insanı büyülüyordu. Kertenkele Kral Komodo'yla savaşlarının ardından çöl kabilesi, onlara yakacak odun hediye etmişti. Çünkü Tom ve Elenna, Komodo'yu yenince kazandıkları Siyah Kaktüs sayesinde kabilenin tüm atlarına bulaşmış olan hastalığı iyileştirmişti.

"Artık yola koyulmalıyız," dedi Tom. "Güneşin ne zaman batacağı belli olmaz."

Tom, annesi Freya'yı Velmal'in pençesinden kurtarmak için, sihirli iksirin

bir sonraki malzemesini bulmalıydı. Freya'nın hayali zihninde canlanınca Tom, içinin acıdığını hissetti. Gwildor'un Canavar Ustası ve bir zamanların yenilmez savaşçısı Freya'nın artık hiçbir gücü yoktu ve kötü büyücünün verdiği zehir yüzünden hastalanmıştı.

Tom, atının eyerini yerden kaldırdı ve kamp ateşinin yanında uyuyan Fırtına'ya baktı. Fırtına'nın toynaklarının dibinde gerinen Gümüş ise soğuk havadan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ne de olsa kalın kürkü onu her zaman soğuktan korurdu.

Fakat kurt aniden ayağa fırladı ve gözlerini küllerin üzerinde yavaş yavaş yükselen dumana dikip havlamaya başladı.

Elenna, "Tom, şuraya bak!" dedi. Ateş yeniden canlanmıştı.

Yükselen duman bulutunun içinde bir surat belirmeye başladı. Bu tanıdık yüz, sarkık büyücü şapkasının altından Tom'a bakarken sırıtıyordu.

İyi büyücü Aduro'nun genç çırağı Mark'tı bu.

"Merhaba dostlar!" diyerek ateşten çıktı. "Siyah Kaktüsü bularak harika bir iş çıkardınız. Ama artık sıradaki Göreve başlama zamanıdır."

Kabilenin atlarını iyileştiren Siyah Kaktüs, aynı zamanda Tom'un annesini iyileştirecek ilacın da ilk malzemesiydi. İlacın işe yaraması için Tom'un altı malzemeyi bir araya getirmesi gerekiyordu.

"Sizi uyarmaya geldim," dedi Mark.

"Sıradaki Canavar, şu ana kadar savaştıklarınızın en tehlikelisi. Dev Kemirgen Muro'yu alt etmeniz hiç kolay olmayacak!"

Tom, damarlarındaki kanın hızlandığını hissetti.

"Peki malzeme ne?.." diye söze başladı.

Fakat Mark'ın görüntüsü siliniyordu.

Mark, yeniden ateşin içine adım atarken "Kalamayacağım," dedi. "Kraliçe Romaine'in kalesine dönmeliyim. Velmal'in gücü her geçen gün artıyor. Görüşmek üzere..." Ve ardından ateşle beraber bir duman bulutuna dönüşüp yok oldu.

Annesini düşündükçe Tom'un endişesi artıyordu. Onu yeni bulmuştu ve kaybederse kendisini asla affetmezdi.

Elenna elini Tom'un omzuna koyup, "Hadi rotamızı belirleyelim," dedi.

Tom, boynundaki tılsımı ortaya çıkarınca göz kamaştırıcı bir ışık yayıldı ve üzerinde, dondurucu çölün resmi belirdi. İzlemeleri gereken yol, parlak kırmızı bir çizgiyle gösteriliyordu.

Yolu inceleyen Tom, çizginin uzun ekinlerin yetiştiği bir tarladan geçtiğini

gördü. Doğduğu köy olan Errinel'in hemen yanındaki yeşil Avantia çayırları aklına gelince ev özlemini iliklerine kadar hissetti. Şimdi orada olmayı, sıcak güneşin altında sırtüstü yatmayı, rüzgârın çimenleri okşayan sesini dinlemeyi çok isterdi.

Kendi kendine, *daha değil!* dedi. *Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe ve Velmal yenilene kadar savaşacağım!*

Haritadaki kıvrımlı yolun diğer ucunda, –korkunç bir enerjiyle titriyormuş gibi görünen– siyah bir karaltı vardı. Bu Görevin hedefi belli olmuştu.

Tom karaltıya daha dikkatli baktı. Şekildeki yaratık, dev bir bizonu andıran gövdesine rağmen bir farenin kafasına sahipti! Resmin hemen altında MURO yazıyordu.

"Demek Mark'ın bahsettiği Kemirgen Canavar buradaymış!" dedi. Midesinin endişeyle kasıldığını hissetti.

Resmi görünce ürperen Elenna, "Iyyy! Farelerden nefret ederim!" dedi.

Tom, "Ama haritada, malzemeden hiç iz yok," diye devam etti. "Canavarın gövdesinde bir yerde saklı herhalde."

İki arkadaş kampı topladılar. Tom eyeri Fırtına'nın sırtına yerleştirdi ve binip Elenna'yı da arkasına aldı.

Dörtnala yola koyuldular. Gümüş ise hemen arkalarında, arkadaşı Fırtına ile yarışmaya çalışıyordu. Bir yandan da yeni Göreve başlamış olmanın heyecanıyla uluyordu.

Bir süre sonra hava ısınmaya başlamış, Tom'un yüzünü kesercesine esen rüzgâr

iyice yumuşamıştı. Buzlu çölün yerini yavaş yavaş tarlalarla dolu düzlükler alıyordu.

Tom, arkasında oturan Elenna'ya, "Geldik sayılır!" diye seslendi.

Elenna ise heyecanla Tom'un omzuna vurdu. Bağırarak, "Dur! Gümüş'e bak!" dedi.

Fırtına'yı durduran Tom, kurdun onlara doğru yaklaştığını gördü. Gümüş'ün durmaksızın havayı koklayan burnu sürekli seğiriyordu.

"Çok kötü bir koku alıyor anlaşılan," dedi Elenna.

Tom, "Bu mısır tarlalarında ters giden bir şeyler olmalı," diye yanıtladı. "Demek ki doğru yoldayız."

Bu sefer biraz daha yavaşlayarak yola devam ettiler. Gümüş de endişeli ve her

an saldırmaya hazır bir halde yanlarında ilerliyordu.

Güneş tepeye yükselmiş ve havayı iyice ısıtmıştı. Alnında biriken teri silen Tom, altın rengi tarlaların göz alabildiğine uzandığını gördü.

Aniden burnuna gelen iğrenç kokuyla öğürdü. Tarladan etrafa yayılan korkunç bir koku vardı; bir şey çürümüştü sanki. Bir koluyla burnunu kapattı.

Elenna, "Bu koku nereden geliyor?" diye sordu. O da atkısını yüzüne sardı.

Görünürde hızla dönen bir yel değirmeninden başka bir şey yoktu. Fakat değirmenle ilgili bir şey Tom'u rahatsız ediyordu. Bunun ne olduğunu hemen anladı.

Değirmenin kolları dönüyordu ama

mısırlar hiç hareket etmiyordu. Rüzgâr esmiyorsa kollar nasıl dönüyordu?

Parmağını kaldırıp havayı yokladı. Gerçekten de hiç rüzgâr yoktu.

"Burada bir yanlışlık var," dedi. "Ve sanırım bu işi çözmenin anahtarı yel değirmeninde saklı."

İKİNCİ BÖLÜM
ÖLÜM HASADI

Tom'un onu hafifçe dürttüğünü hisseden Fırtına, mısırların arasında hızla ilerleyerek yel değirmenine yöneldi. Gümüş ise hemen arkasında onu takip ediyordu.

Hışırtılar arasında mısır tarlasında ilerlediler. Fırtına'nın toynakları ıslak, kara çamurun içine batmaya başlamıştı. Tom, ileride açılmış su kanalları olduğunu fark etti.

Tarlanın her yanı, mısırlara su taşıyan bu derin yarıklarla doluydu. Kanallardan birinin yanına gelen Fırtına aniden durdu. Gümüş ise kanalın üzerinden atladı. Kanaldaki sudan berbat bir koku yükseliyordu.

Tom, Fırtına'ya, "Hadi oğlum!" diye seslendi.

Fırtına kanalın üzerinden cesurca atladı. Fakat yere indiğinde toynakları kaymaya başladı, az kalsın kanala yuvarlanıyorlardı.

"Yola yürüyerek devam etsek iyi olacak," dedi Tom. "Fırtına bu çamurda bizi taşıyamaz."

Atın sırtından indiler. Gümüş de nefes nefese kalmıştı. Başlarının üzerinde yükselen mısır sapları hafifçe dalgalanmaya başlamıştı.

Fakat değirmenin bu hafif rüzgârda bile hızla dönüyor olması ürkütücüydü. Tom çamura bata çıka ilerliyor, önden yol açıyordu. Mısırların çürümekte olan kökleri, attığı her adımda ayaklarına dolanıyordu.

Biraz nefes almak için duran Elenna, "Ekinleri neden hasat etmemişler acaba?" diye sordu. "Mısırları resmen çürümeye bırakmışlar!" Bir dizinin üzerine çöktü ve ayak bileğine dolanan çürük kökleri temizledi.

Arkadaşını bekleyen Tom, aniden yel değirmeni yönünden gelen gümbürtüyle başını çevirdi.

"O da neydi öyle?" diye sordu. "Sanki birileri içeride davul çalıyor."

Elenna da seslere kulak kesildi ve ardından, "Başka sesler de duyuyorum," dedi.

Sesler Tom'un kulağına da gelmişti. Çalışırken söylenen ritmik bir şarkıya benziyordu.

"Hey-ya, hey-ya! Mısırları toparla! Hey-ya, hey-ya! Afiyetle, sağlıkla!"

Tom, "Bu bir hasat şarkısına benziyor," dedi.

Elenna yüzünü ekşitti. Çürüyen mısırlara göz gezdirip, "İyi ama mahsuller hastalıklı ve neredeyse hepsi çürümek üzereler," dedi.

"Hadi yola devam edelim," dedi Tom. "Hem tersliğin sebebini bulur hem de biraz yiyecek satın alırız belki."

Elenna, "Suya da ihtiyacımız var," diye ekledi. "Mataraların dibine geldik sayılır."

Tarladan çıkınca, yel değirmeninin etrafında düz çatılı evlerin bulunduğunu gördüler. Köyün meydanında, üzerlerine

çamur rengi cübbeler giymiş bir grup insan duruyordu. Bu görüntüde Tom'u rahatsız eden bir şeyler vardı; insanlar neden öylece duruyordu?

Elenna'ya dönüp, "Hadi biraz daha yaklaşalım," dedi.

Evlerin arasından ilerleyip köy meydanına girdiler. Yaklaşınca, insanların kocaman bir kazanın etrafına toplanmış olduğunu fark ettiler. Kazan büyükçe bir ateşin üzerine oturtulmuştu. Kısık, yorgun seslerle az önceki hasat şarkısını söylüyorlardı.

Üzerlerindeki gri ve kahverengi cübbeler onlara çok ağır geliyormuş gibi görünüyordu, çoğunun kamburu çıkmıştı. Kimse Tom ve Elenna'yı fark etmedi.

Elenna, "Bu insanlara ne olmuş?" diye sordu.

Tom, "Bilmiyorum, ama öğrenmenin bir yolunu bulacağım," diye cevap verdi.

Köyün sonunda genişçe muşambalar geriliydi. Tom bunları kendi köyü Errinel'de, ambar niyetine kullandıkları ekin çukurlarını korumak için gerdikleri muşambalara benzetmişti.

Elenna'ya, "Bunlar mısır depoları olmalı," dedi.

Demirden, büyükçe bir tulumbanın yanına koşan Elenna ise heyecanla "İşte su sarnıcı da burada!" diye ekledi.

Tom, doldurmak için mataralarını çıkardı. Elenna da hızla tulumbanın koluna asıldı ama kol çok sertti.

"Sanırım sıkışmış," dedi kız.

Bir defa da Tom denedi ama işe yaramadı. Kol hareket etmiyordu.

Meydana sessizlik çöktü. Köylüler konuşmayı bırakıp kazanın başında sıraya girdiler. Tom, *ne garip,* diye düşündü. *Kimse bizi fark etmedi bile.* O sırada koyu renkli bir pelerine sarınmış, uzun boylu bir karaltı, kazanın içinden tabaklara, çorbaya benzer bir yemek koyuyordu.

Etrafına bakınan Tom, "Mısırlar çürümüş ve hiç su yok," dedi. "Tüm köyün yemek sırasına girmesine şaşırmamak lazım." O sırada midesinin guruldadığını duydu. "Ama bizim de bir şeyler yememiz gerekiyor, yoksa Görevi bitiremeyiz."

Hemen sıraya girdiler. Sıranın en arkasında, yüzünü kapüşonuyla kapamış zayıf bir adam vardı. Geriye doğru sendeleyip Tom'a çarptı, az kalsın onu yere düşürüyordu. Adam özür bile dilemeden yeniden ilerledi.

Elenna, "Arkasına bakmadı bile," diye fısıldadı.

Köylülerin cübbelerini koklayan Gümüş'ün kürkü diken diken oldu ve ulumaya başladı.

"Sakin ol oğlum," dedi Elenna. Sonra yanındaki kadına dönerek, "Size zarar vermez," diye ekledi. Kadın karşılık vermedi. Gümüş sıradan ayrılıp Fırtına'nın yanına gitti.

Sıra Tom ve Elenna'ya geldi. İkisi, hevesle yemek beklediler.

Tabaklara yiyecek koyan adamın yüzü hâlâ görünmüyordu ama köylüler gibi zayıf ve kambur değildi. Cübbesi iyi kumaştandı ve yer yer parlayan dikişleri vardı. Kazandan yayılan kokuyu heyecanla içine çeken Elenna'ya da bir tabak uzattı.

"Muhteşem kokuyor!" dedi Elenna.

Tom, adam yemeği tabağına koymak için eğildiğinde kollarının ne kadar kaslı olduğunu fark etti. O, yemeğini aldığı sırada Gümüş geri gelmişti! Kurt hızla sıçrayıp tabağı yere devirdi. Sonra dişlerini gösterip adama saldırdı.

Adam sendeleyerek elindeki kepçeyi düşürdü. Başındaki kapüşonu açılınca uzun, kızıl saçları ortaya çıktı. Tom adamın yüzünü görür görmez kanının donduğunu hissetti.

Velmal'di bu!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ZEHİRLENEN KÖY

Büyücü başını geriye atarak bir kahkaha patlattı.

Dalga geçercesine, "Arkadaşın çok acıkmış Tom?" dedi.

O sırada Elenna yemeği ağzına götürmek üzereydi.

"Sakın yeme!" diye bağıran Tom, dostunun elindeki tabağa vurup onu yere düşürdü. Çorbanın hepsi yere döküldü.

"Yemeği zehirlemiş! Velmal tarladaki mahsulün hepsini çürüttü ve kendi hazırladığı yiyecekle köylüleri zehirliyor. Demek bu yüzden garip davranıyorlar."

Elenna, Tom'un yanına gelip çıkardığı oku, yayın ucuna yerleştirdi. Tom da kılıcını çekip etrafına bakındı. Köylüler saldırmak bir yana, kıpırdamıyorlardı bile.

Büyücünün gözleri parladı. Homurdanarak, "Ne kadar da zekisin!" dedi. Cübbesini yanından tutup havaya savurdu. Tom, kılıcının ellerinden çekilip alındığını hissedebiliyordu. Velmal'in büyüsüydü bu! Elinden fırlayan kılıç, şangırtıyla meydanın diğer yanına düştü.

Elindeki ok ve yay aynı şekilde uçunca, "Hayır!" diye bağırdı Elenna. Silahlar birkaç

saniyeliğine havada süzüldüler, ardından görünmez bir güç, onları köyün başka bir ucuna fırlattı.

Velmal gülümseyerek, "Köyün tamamı benim kontrolümde," dedi. "Ve yakında Kayonya'nın geri kalanı da bana katılacak!"

Tom'un yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Asla!" diye bağırdı. "Biz Savaşçı Kraliçe'nin yanındayız ve seni yeneceğiz!" Meydanı hızla aşıp kılıcını kaptı. Parmakları kılıcın kabzasını sıkıca kavramıştı.

Velmal onunla alay edercesine sözlerine devam etti: "Gerçekten kazanabileceğini mi zannediyorsun? Unuttuysan hatırlatayım, Canavar Ustalarından biri esirim oldu bile!"

Bu sözler Tom'un kalbine ok gibi saplandı. "Annemden bu şekilde

bahsedemezsin!" Kılıcını büyücünün kalbine doğrulttu. "Sana meydan okuyorum Velmal. Çık karşıma!"

Büyücü gözlerini kısıp, "Bu ne cüret!" diye söylendi. Sonra köylülere dönüp kolunu kaldırarak, "Uyanın kölelerim!" diye bağırdı.

Ardından bir kez daha "Uyanın kölelerim!" diye tekrarladı. Büyücünün köyde yankılanan sesini duyan köylüler aniden başlarını kaldırdılar. Ve hepsi birlikte kafalarını Tom'a çevirdiler.

Tom yutkundu. Köylülerin soluk yüzlerini görünce tüyleri diken diken oldu. Hepsinin göz bebekleri kaybolmuş, gözlerinin akı maviye dönmüştü.

Tom öfkeyle "Senin kötülüğünün sonu yok mu?" diye bağırdı.

Velmal zevkle kahkaha atıp arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Dur!" dedi Tom. Arkasından koştu ve kılıcını kötü büyücünün boynuna doğru savurdu. Fakat yana çekilen Velmal bu hamleden kolayca kurtuldu.

Sonra elini kaldırdı.

"Tom, dikkat et!" diye bağırdı Elenna.

Büyülü bir rüzgâr Tom'un saçını sıyırıp onu geriye doğru itmeye başladı. Rüzgârı yararak ilerleyen Tom, bütün gücüyle öne atılarak Velmal'e doğru sıçradı.

Fakat Velmal bileğini hafifçe çevirince Tom bir kukla gibi havada asılı kaldı.

Kendimi kurtarmalıyım! diye düşündü. Tüm dikkatini kollarında ve bacaklarında toplayarak onları hareket ettirmeye çalıştı. Kaslarının yandığını hissedebiliyordu

ama tüm çabasına rağmen, kolunu sadece birazcık kaldırmayı başarabildi. Alnından ter damlacıkları süzülüyordu ama hiç faydası yoktu: Velmal'in büyüsünü kıramıyordu.

Kahkahayla gülen Velmal, "Zavallıcık!" dedi.

Tom havada çaresizce döndü. Velmal ise son bir alaylı kahkahayla ortadan kayboldu.

Büyücünün kaybolmasıyla Tom, dizlerinin üstüne düştü. Acıya dayanmak için dişlerini sıktı ve etrafına bakındı. Arkadaşlarını arıyordu. Elenna'nın sesini duyabiliyordu: "Tom!"

Köylüler Elenna ve hayvanların etrafında çember olmuş, boş, mavi gözlerle onlara bakıyorlardı. Elenna ok ve yayına hâlâ ulaşamamıştı.

Tom arkadaşına yardım etmek için koşuyordu ki iri kıyım bir adam onu yakaladı.

İfadesiz bir sesle "Dur bakalım hain!" dedi.

Tom omuzunu silkerek adamın elinden kurtuldu. "Ben hain değilim."

Adam boş bir ifadeyle konuşmaya devam etti. "Efendimize ihanet ettiğin için suçlusun."

Tom kılıcını kullanmak istemiyordu. Bu adam onun düşmanı değildi.

"Yanılıyorsun!" dedi. "Hükümdarınız Savaşçı Kraliçe ile aynı safta savaşıyoruz!"

Kalabalıktan öfkeli bir uğultu yükseldi, birkaç kadın ve erkek tıslamaya benzer sesler çıkardı. Elenna bu çemberin içinden çıkmaya çalışıyor ama köylüler gittikçe yaklaşıyordu. Gümüş de yanında öfkeyle uluyordu.

Köylülerden biri, "Biz kraliçenin hükümdarlığını tanımıyoruz. Kurtarıcımız *Velmal*'dir!" dedi.

Büyücünün adını duyan köylüler bir

ağızdan tekrarlamaya başladılar. "Velmal! Velmal!"

Tom açıklamaya çalıştı. "Velmal kurtarıcınız değil," dedi. "O, kötülüğün tarafında ve hepinize büyü yaptı..."

Kimse dinlemiyordu. Köylülerden biri dizginlerini yakalayınca Fırtına kişneyerek şahlandı.

Tom koşmaya başladı fakat bir diğer köylünün çelmesiyle yere yuvarlandı. Ayağa kalkamadan bir el yakasına yapıştı, bir başkası ise kılıcını elinden aldı.

"Hain! Hain!" diye bağırıyorlardı.

"Tom!" diye bağıran Elenna'nın çaresizliği sesinden anlaşılıyordu.

Üstünde kahverengi cübbe olan iri kıyım

köylü, Elenna'yı saçından yakalamış ve başını geriye doğru çekmişti.

Adamın, elindeki bıçağı, arkadaşının boğazına yaklaştırdığını gören Tom, kanının donduğunu hissetti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ZİNDAN ÇUKURU

Elenna'nın gözleri korkudan kocaman olmuştu.

Tom, "Bırakın onu!" diye bağırdı. Gümüş adamın üzerine atladı ama adam, kurdu tekmeleyerek uzaklaştırdı. Ve tekrar atlamasın diye Elenna'yı kalkan olarak kullandı.

Tom kendisini meydanda sürükleyen köylünün dizine tekmeyi indirince adam

inleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Fakat dört köylü daha gelip Tom'u kollarından ve bacaklarından yakaladılar.

"Çekin ellerinizi üzerimden!" diye bağıran Tom büyülenmiş köylülerin elinden kurtulmaya çalıştı ama başaramadı.

Elenna'yı tutan köylü, "Şunları zindana götürelim!" diye bağırdı. Mavi gözleri kötü büyünün etkisiyle parlıyordu. "Kayonya'ya karşı komplo planlayan diğer hainlerle beraber çürüsünler!"

Bıçağını indirdi ve Elenna'yı sürüklemeye başladı.

Tom öfkeyle, "Bırak onu!" diye seslendi.

Köylüler Tom ve Elenna'yı köyün meydanına kadar sürüklediler. Tom kurtulmak için mücadele ettikçe onu tutan ellerin sayısı artıyordu. Kollarının

morarmaya başladığını hissedebiliyordu. Kalabalığın arasından gelen bir parıltı gözünü aldı; Kayonyalılardan biri, diğer silahlarla beraber kılıcını da götürüyordu. Elenna çığlıklar atarak, etrafındakileri tekmeleyerek karşı koymaya çalışıyordu ama köylüler son derece güçlü ve kararlıydı. Gümüş öfkeyle uluyor ama Elenna'ya yaklaşamıyordu. Yediği tekme nedeniyle topallıyordu. Köylülerden biri üzerine gelince kurt bir kez daha hırladı ve ağaçların arasına koşarak kayboldu. Adam da peşinden koştu. Bu sırada bir başka köylü, Fırtına'yı silahların bulunduğu yere götürmeye çalışıyordu. Tom'un atı kişneyerek başını sağa sola savursa da karşı koymanın fayda yerine zarar getireceğini anlayarak sakinleşti.

Tom, Elenna ile ikisinin yer altındaki ekin çukurlarından birine doğru götürüldüğünü fark etti. Çukurun girişi ağır bir demir ızgarayla örtülüydü.

Gri pelerinli bir kadın, büyük, demir bir anahtar çıkarıp kilide soktu. Açılan mazgalın içinden soğuk, küf kokulu bir hava yayıldı.

Tom eğilip zindanın içine bakınca kalp atışları hızlandı.

"Atın şunları!" Tom arkasından gelen darbeyle karanlığa doğru düştü. Taş zemine çarptığında ellerinin ve dizlerinin çok acıdığını hissetti.

Hemen yanına düşen Elenna, acıyla "Ah!" diye inledi. Üzerlerindeki demir ızgara gürültüyle kapandı. Kilidin sesini duyan Tom çevresine bakınmaya başladı. Yüzüne

çarpan soğuk havada hâlâ ağır bir koku vardı.

İçerisi öyle sessizdi ki, Elenna'nın nefes alıp verişini duyabiliyordu. Fakat aniden uzakta bir hareketlenme fark etti. Farkında olmadan ellerini yumruk yapıp karanlığa odaklandı. Zindanda yalnız değillerdi!

"Kim var orada?" diye sordu.

"Ha ha!" diye bir kahkaha taş duvarlarda yankılandı.

Tom karaltıyı görmekte zorlanıyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Biraz sonra duvarların bir kuyu gibi çember oluşturduğunu fark etti. Gözleri karanlığa alıştıkça Elenna'nın yüzünü seçmeye başlamıştı. Elenna, dostunun omuzunu kavrayıp, "İşte orada!" dedi.

Tom, ileride saçları ve sakalları uzamış,

üstü başı darmadağınık dört adam olduğunu görebiliyordu. Karanlığın içinde gözlerinin akı parlıyordu.

"Gözleri normale benziyor, diğer köylüler gibi büyüden etkilenmemişler," diye fısıldadı.

Adamlardan biri Tom'a, "Sen neye bakıp duruyorsun?" diye söylendi.

Mahkûmların üzerlerinde pis, yırtık kıyafetler vardı ve çamurla kaplanmıştı. Az önce konuşan adam ayağa kalktı. Uzun boylu, geniş omuzlu biriydi.

Tom savunma pozisyonu alıp, "Biz düşman değiliz," dedi.

İri adam, "Size nasıl güvenelim?" diye sordu. "Ve doyurulacak iki boğaz daha gelmişken nasıl hayatta kalmamızı bekliyorsunuz?"

Bir diğer mahkûm söze karıştı. "Ekmek ve yağmur suyundan başka bir şeyimiz yok ve o da ancak bize yeter." Fakat öksürmekten sözlerine devam edemedi.

"Yemeğinizi istemiyoruz," dedi Tom. "Bizim buradan çıkmamız gerekiyor."

Üçüncü adam gülerek, "Çıkış yok," dedi. "Bizim gibi burada çürüyeceksiniz."

Tom zindanın duvarına yaklaşıp avucunu duvarda gezdirdi, tırmanmak mümkün değildi. Pürüzsüz taşlar sıkı bir şekilde dizilmişti ve üzerleri kaygan yosunla kaplıydı.

Elenna'nın ona bir şey uzattığını fark etti. "Köylüler bizi yakalamadan önce bunları Fırtına'nın eyer çantasından aldım," dedi Elenna. Gwildor'da, Yürüyen Dağ Rok ile savaşmadan önce buldukları örümcek ağı eldivenleriydi bunlar.

Tom'un yüreği bir anda umutla doldu. Hiç vakit kaybetmeden eldivenleri eline geçirdi ve duvarı kavradı.

Tıpkı bir örümcek gibi hızla duvara tırmanmaya başladı. Sihir işe yarıyordu!

Ama kaygan taşlardan birine gelince eldivenin gücünün işe yaramayacağından endişe etti. Tıpkı korktuğu gibi parmakları duvardan yavaşça ayrıldı.

Tom, "Olamaz!" diye çığlık atarak yere düştü. Ellerini çevirdi ve eldivenin onu neden yarı yolda bıraktığını anlamaya çalıştı.

Elenna, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hatırlasana," diye söze girdi Tom. "Geçen görevde de sihirli zümrüt işe yaramamıştı. Kayonya Krallığı, Avantia ile Gwildor gibi kardeş krallık değil, büyüler burada işe yaramıyor."

Uzun boylu adam ümitsizce, "Size buradan kaçış yolu olmadığını söylemiştik," dedi. "Hiçbirimiz buradan çıkmanın bir yolunu bulmayı başaramadık."

Tom mahkûmların çökmüş yüzlerini inceleyip, "Siz neden buradasınız?" diye sordu.

Az önceki adam hâlâ öksürüyordu. "Açlıktan ölmek üzere olan aileme süt bulabilmek için ineklerden birini çaldım," dedi güçlükle.

Diğeri, "Ben de ölmemek için hırsızlık yapmak zorunda kaldım!" dedi. "Tarlalarımız ve mahsullerimiz, Velmal ve Canavarı tarafından yok edildi."

Adamlar o kadar zayıftılar ki Tom, zindana düşmeden önce de uzun süre açlık çektiklerini anlayabiliyordu. Velmal'in kötülüğü onları, hayatta kalmak için suç işlemeye zorlamıştı.

Uzun boylu adama dönen Elenna, "Sen de mi Velmal yüzünden buradasın?" diye sordu.

Adam, "Ben Gorgonya denilen bir yerden geliyorum," diye yanıtladı. "Başka bir kötü büyücü yüzünden topraklarımı bırakıp buraya gelmek zorunda kaldım."

Tom içinden *Malvel!* diye geçirdi. Eski

düşmanını ve krallığında yaptığı kötülükleri düşününce ürperdi. Bu adam, Tom'un Gorgonya'nın yağmur ormanlarında sırt sırta mücadele ettiği asilerden biri olmalıydı. Beraberce kötü büyücüye karşı savaşmışlardı. Peki, şimdi bu adam ona yardımcı olabilir miydi?

Başlarının üzerindeki ızgaradan gelen ışık azalmaya başladı; güneş batıyordu. Birazdan önlerini bile göremeyeceklerdi.

Tom, "Acele etmeliyiz! Gün doğmadan buradan çıkmalıyız," dedi.

Gorgonyalı başını salladı. "Nasıl çıkmayı düşünüyorsun? Sen içeridesin, anahtar ise dışarıda bir yerde."

Tom ümitsizce etrafına bakındı. Kaçış yolu arıyordu. Gecenin karanlığı çökerken

zindandaki mahkûmlardan biri, ıslıkla bir şarkı çalmaya başladı. Bu ses Tom'a bir fikir vermişti. Elenna'ya, "Dinle!" diye fısıldadı. "Sanırım buradan nasıl çıkacağımızı buldum!"

BEŞİNCİ BÖLÜM
GÜMÜŞ'ÜN YARDIMIYLA KURTULUŞ

"Nasıl?" diye sordu Elenna. Başıyla Gorgonyalı'yı gösterdi. "O haklı, önce anahtarı bulmamız gerekiyor."

Tom, "Seni omzuma alacağım. Anahtarın yerini bulursak buradan kurtulmayı da başarabiliriz," diye açıkladı.

Tom dizinin üzerine çökünce Elenna omuzlarına bastı. Dengesini

kaybetmemesi için Elenna'yı ellerinden tutan Tom yavaşça ayağa kalktı. Izgaranın parmaklıkları hâlâ Elenna'nın uzanamayacağı kadar yukarıdaydı. Tom'un ellerini bırakan Elenna, parmak ucunda yükselmeye çalıştı.

Nefes nefese, "Yetişemiyorum," dedi.

Elenna aşağı inince Tom, "O zaman bir piramit yapmak zorundayız," dedi. "En altta sağlam bir desteğe ihtiyacımız var."

Gorgonyalı asi yanlarına gelip elleriyle dizlerinin üstüne çöktü ve Tom adamın sırtına bastı. Elenna yeniden Tom'un omzuna çıktı. Artık ızgaraya yetişebiliyordu.

Tom, "Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu.

Dışarıya göz gezdiren Elenna, "Üç ay

gökyüzünde yükselmiş bile," dedi. "Burada, yerde uyuklayan bir gardiyan var. Anahtarı gördüm ama gardiyanın elinde. Oradan almamız mümkün değil..."

Tom, "Hayır, alabiliriz," dedi. Düşünceler zihnine akın ediyordu. "Belki bu, tam da kurda göre bir iştir..."

"Tabii ya!" diyen Elenna'nın sesi umut doluydu. Sadık dostunu çağırmak için kullandığı özel ıslığı çaldı. "Umarım çok uzaklaşmamıştır."

Ümitle beklemeye başladılar. Ama gelen giden yoktu. Elenna bir kez daha ıslık çaldı.

Elenna'nın ayak bileğini sıkıca kavrayan Tom, "Denemeye devam et!" dedi. Elenna'nın ağırlığını taşırken bir yandan da Gorgonyalı'nın sırtında dengesini sağlamaya çalışıyordu.

Adamın inlediğini duydular. "İkinizi taşımak, düşündüğümden daha zormuş."

Diğer mahkûmlar da yanlarına geldi. Öksüren adam, "Açlıktan gücümüz yerinde değil. Fakat elimizden geldiği kadar yardım ederiz," dedi.

Adamlar Tom ve Elenna'yı tutarak Gorgonyalı'nın sırtındaki yükü azaltmaya çalıştı.

Tom yaklaşan pati seslerini duydu.

Elenna, "Aferin benim akıllı oğluma," diye fısıldadı. Gümüş, patilerini dikkatle parmaklıklara yerleştirerek yaklaştı.

Tom, Gümüş'ün boynuna dolanmış kalın ipi görebiliyordu. Diğer ucunda diş izleri vardı.

Elenna, "İpi kemirerek kaçmayı başarmış," dedi. Parmaklıkların arasından uzandı ve kurdun başını kaşıdı. Sonra Tom'a döndü. "Şimdi ne yapacağız?"

"Sen sadece bekle," dedi Tom. "Ve hazır ol."

Sahibesinin zindana atıldığını anlayan Gümüş öfkeyle hırladı ve demirlere vurmaya başladı.

Ümitsizliğe düşen kurdun öfkesi artıp daha da gürültü yapınca, Gorgonyalı mahkûm, "Ne yapıyor?" dedi. "Şimdi gardiyanı uyandıracak!"

Tom muzipçe gülümseyerek, "Kesinlikle..." dedi.

İnleyen gardiyan gözlerini açıp kırpıştırdı ve sesin geldiği yöne baktı. Sonra yerinden fırladı ve öfkeyle bağırarak kurdun üzerine yürüdü. "Defol! Seni aptal hayvan! Defol!"

Adam zindana yaklaşırken Tom, Elenna'ya, "Hazır ol!" diye fısıldadı. Adamın bakışları kurda öylesine kilitlenmişti ki Tom ve Elenna'nın yükseldiğini fark etmedi.

Gümüş inlemeye ve parmaklıklara vurmaya, sahibesini kurtarmak için elinden geleni yapmaya devam etti.

Izgaranın üstüne çıkan gardiyan, "Hadi yaylan!" diye bağırdı. "Hoşt!"

Tom, "Şimdi!" diye seslendiği an, Elenna ellerini uzatıp adamı ayak bileklerinden yakaladı. Ne olduğunu anlayamayan gardiyan çığlık attı ve dengesini kaybetti. Yüzünü demir parmaklıklara çarpınca *"Dank!"* diye bir ses yankılandı.

Elenna neşeyle "Hah! Bayıldı!" dedi.

"Harika," dedi Tom. Aşağıdaki Gorgonyalı'nın tekrar inlediğini duyunca aceleyle, "Hadi çabuk anahtarı al, seni daha fazla taşıyamayız!" diye ekledi.

Elenna anahtarı gardiyandan alıp kilide soktu ve iki elinden de güç alarak dev anahtarı çevirdi. Kilidin açılmasıyla çıkan gürültüyü duyunca yüzünü buruşturdu. Diğer gardiyanlarla başa çıkamazlardı.

Biri, "Kim var orada?" diye seslendi. Tom yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu.

Olamaz, diye geçirdi içinden.

Gümüş inledi ve hızla uzaklaştı. Biraz sonra Tom, aynı sesin bağırdığını duydu. "Defol pis hayvan! Git başımdan!"

Elenna, "Çok zekice!" dedi. "Diğer gardiyanı bizden uzaklaştırıyor."

Tom gülümsedi. "Onu çok iyi eğitmişsin."

Etrafta kimseyi göremeyince Elenna kapağı açtı.

Kendini yukarı çekti ve temiz havayı ciğerlerine doldurdu. Ay ışığıyla aydınlanan köy meydanına sessizlik ve huzur hâkimdi.

Elenna eğildi ve Tom'u dışarı çekti. Sonra ikisi beraber diğer mahkûmların çıkmasına yardımcı oldular. Zindandan kurtulan mahkûmlar neşeyle zıplayıp

birbirlerine sarıldılar. Neşeyle haykırmamak için elleriyle ağızlarını kapattılar.

Tom, ıssız meydanda gruba liderlik etmeye başladı. Gölgelere saklanarak ve olabildiğince eğilerek ilerliyorlardı.

Ayın altında parlayan mısır tarlasının hışırtısını duyabiliyorlardı artık. Fakat tarladan yayılan berbat koku, gece esintisiyle birlikte burunlarına kadar geliyordu. Mahkûmlar Tom ve Elenna'nın etrafına toplandılar. Gorgonyalı, Tom'un omuzunu kavrayarak, "Ben Gorgonya'dan bahsedince neden bakıştınız?" diye sordu.

"Çünkü biz de oradaydık," dedi Tom.

Adam şaşırmış görünüyordu. "Ama Malvel bütün Gorgonya'yı büyüsüyle kontrol ediyor. Ben oradan şans eseri canlı çıkabildim."

Tom, adamın Malvel'in Gorgonya Krallığı'ndaki zulmünü yaşadığını anlayabiliyordu. "Gorgonya şu anda özgür bir krallık," dedi Tom. "Malvel yok edildi."

Adam, Tom'un omzunu bıraktı ve mutluluktan yüzünün rengi değişti. "Bu harika bir haber!" dedi. Fakat hemen ardından kaşlarını çatıp sözlerine devam etti. "Ama burada, yani Kayonya'da Velmal'in güçleri her geçen gün artıyor. Ve korkarım ki yakında buranın tek hâkimi olacak."

"Eğer ben yoluna çıkarsam olamaz!" dedi Tom.

Gorgonyalı, Tom'un elini sıktı. "Sana bol şans diliyorum."

Diğer adamlar huzursuzca kıpırdanıyordu. "Burada kalmamız güvenli değil," dedi biri. "Hadi çabuk olalım."

Tom'u kolundan kavrayarak, "Sen de gel!" dedi diğeri. "Sen bize yardım ettin, bırak biz de sana edelim."

Tom başını sallayıp, "Savaşçı Kraliçe'ye gidin," dedi. "Yaklaşan tehlikeye karşı topraklarınızı korumak için ona yardımcı olun!"

Diğer adamlar aralarında fısıldaştılar. Korkmuş görünüyorlardı.

"Bize güvenebilirsiniz," dedi Tom. "Velmal'i yenip Kayonya'nın özgür kaldığını görmeyi biz de en az sizin kadar istiyoruz. Kraliçenin yardımınıza ihtiyacı var."

Başlarını sallayan adamlar, Tom ve Elenna ile el sıkışıp teşekkür ettiler. Sonra hızla tarlalara yöneldiler.

Adamların gözden kayboluşunu izleyen Elenna, "Eğer Velmal onları yakalarsa ne olacak?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Tom. "Eğer kaçtığımızı öğrenirse bizi de aynı tehlike bekliyor."

Elenna, "O halde Gümüş ve Fırtına'yı bir an önce bulmalıyız," dedi.

Tom etrafına bakındı ama ikisinden de iz yoktu. Güneş her an doğabilirdi ve köylülerin onları görür görmez tekrar saldıracaklarından emindi.

"Kılıcımı ve kalkanımı da bulmalıyız," diye ekledi Tom. "Yoksa Canavarla silahsız dövüşmek zorunda kalacağım."

ALTINCI BÖLÜM
MISIR TARLASINDAKİ TEHLİKE

Elenna köy meydanının yanındaki alçak bir binayı işaret edip, "Ahır şurası galiba," dedi. Duvardaki kancalara koşumlar asılıydı.

Binaya doğru yürürken Tom içeriden, yumuşak bir kişneme sesi duydu.

Eski kapıyı itip, "Fırtına!" diye seslendi. Uzun koridorun her iki yanında bir sürü bölme vardı.

At yeniden kişneyince Tom sesin geldiği yöne doğru koştu. Fırtına, bölmelerden birine bağlanmıştı. Tom ipi çabucak çözdü.

Fırtına, burnunu koluna sürterken, "Seni buradan bir an önce çıkarmalıyız!" dedi Tom.

Bu sırada ikinci gardiyanı uzaklaştırmak için kaçtığı yerden dönen Gümüş, hızla yanlarına gelip Elenna'nın avucunu yaladı ve Fırtına'nın yanına dizili samanların arasında bir parıltı fark edip onları eşelemeye başladı.

"Bir şey bulmuş olmalı," dedi Elenna. Gümüş, patileriyle uzun bir metal parçasını ortaya çıkardı.

"Kılıcım!" diye bağıran Tom, silahını beline taktı. "Sanırım köyün silahlığı yok ve buradan başka saklayacak yer bulamamışlar."

Elenna, "Nihayet şansımızın döndüğünü görmek ne güzel," dedi.

Gümüş kazmaya devam etti. Kısa bir süre sonra Tom'un kalkanını ve Elenna'nın silahlarını da bulmuştu.

Ok kılıfını omzuna asan Elenna, "Artık Göreve devam edebiliriz," dedi.

"Ve bu Görev artık eskisinden de önemli," diye ekledi Tom. "Velmal'in bu krallıkta yaşayan insanlara yaptıklarına bakar mısın?"

Dördü, beraberce ahırın çıkışına yöneldiler. Tom kapıyı gıcırtıyla açtığında göz kamaştıran güneş ışığıyla karşılaştı. Kayonya'nın yakıcı güneşi evlerin üzerinden yükseliyordu. Ve insanlar çoktan uyanmıştı!

Tom şimdiden iki adamın ona doğru yaklaştığını görebiliyordu. Adamlardan

birinin elinde iki dişli bir yaba, diğerinde ise keskin bir orak vardı. Tom'u görür görmez bağırmaya başladılar.

İçlerinden biri, "Kaçacak yeriniz yok!" diye haykırdı öfkeyle.

İki adam da onlara doğru koştu. Biri elindeki orağı Tom'un bacaklarına savurdu, diğeri de yabasını Elenna'ya saplamaya çalıştı.

Ölümcül oraktan kurtulmaya çalışan Tom, bütün gücüyle havaya sıçrayıp orağın üzerinden geçti.

Elenna ise kendini yere attı ve yabanın altından geçip kurtuldu. Sivri yaba hemen arkadaki tahta sütuna saplandı. Köylü silahını kurtarmaya çalışırken Elenna adama doğru yuvarlanıp bacaklarını çekti

ve onu yere düşürdü. Düşerken başını çarpan köylü bayılmıştı.

Fakat Tom'un işi daha zordu. Karşısındaki orak öyle uzundu ki Tom ondan kaçsa bile kılıcını adama karşı kullanamıyordu.

Birden keskin bir havlama duydu ve başını çevirince Gümüş'ün yardıma geldiğini gördü. Kurdun boynundaki tüyler diken diken olmuştu.

Köylü, mavi gözlerini kurda çevirdi. Öfkeyle hırlayan kurt dimdik duruyordu. Adam orağını kurda doğru savurunca Tom, arkasına sıçrayıp kılıcın kabzasını adamın ensesine indirdi. Adam yere yığıldı. Artık saldırganların ikisi de kendinden geçmişti.

"Onları incitmemeliyiz," dedi Tom. "Bize saldırmalarının tek sebebi Velmal'in etkisinde olmalarıydı."

Elenna ahıra koştu ve duvardan iki uzun kayış aldı. Kayışlardan biri ile bayılttığı köylünün ellerini arkadan bağladı. Diğerini de Tom'a uzattı.

"Adamların bağırıp yardım istemelerini göze alamayız," dedi. "Ağızlarını tıkayacak bir şey bulacağım."

Tom başını sallayarak, "İyi fikir," dedi. Diğer mahkûmun ellerini bağlarken Elenna'nın, eski bir bez parçasıyla döndüğünü gördü. Kızın yırtıp ikiye ayırdığı bez parçalarıyla adamların ağızlarını tıkadılar.

Adamları ahıra kapatır kapatmaz, Fırtına ve Gümüş'le birlikte tarlalara yöneldiler. Çürüyen mısır saplarını iterek ilerlerken, burun deliklerini dolduran iğrenç kokuya katlanmak zorunda kalıyorlardı. Tom aniden büyük, paslı bir metal parçasına takıldı.

Ayağına takılan şey bir tarım aracıydı. Tom, "Köyüm Errinel'de de tarlayı sürmek

için buna benzer bir araç kullanılır," dedi. "Fakat bu körelmiş ve artık işe yaramaz."

Elenna, "Her yer kırık dökük tarım araç gereçleriyle dolu," diye ekledi. Tarlalara, üzerleri pastan kıpkırmızı kesilmiş çapalar, kürekler ve yabalar saçılmıştı.

Bütün köyde sadece değirmen çalışıyor gibi görünüyordu. Değirmenin kolları, rüzgâr olmadığında bile dönmeye devam ediyordu.

Mide bulandırıcı koku artık iyice artmıştı. Bir an yüzüne çarpan koku bulutu Tom'un başını döndürdü.

"Koku değirmene yaklaştıkça daha da kötüleşiyor," dedi.

"Çünkü kokunun ve büyünün kaynağı orası," dedi Elenna.

Tom eliyle burnunu kapadı. "Belli ki bu

da Velmal'in planının bir parçası. İnsanları uzak tutmak için harika bir yol. Kendimi sersemlemiş hissediyorum."

Başını sallayan Elenna, "Ben de öyle..." diyerek alnını ovuşturdu.

Tom, "Burada kalamayız," dedi. Çevresine yeniden baktı. Kararmış mısır sapları ve pas yüzünden kullanılamaz hale gelmiş araç gereçten başka bir şey yoktu. "Bu kötü koku, Velmal'in insanları büyülemesine yardımcı oluyor. Kötü kokulu hava yalnızca tarladaki mahsulü değil, bu tarım araçlarını da mahvediyor."

Çürümüş mısırların arasında ilerlemeye devam ettiler.

Aniden duran Elenna, "O da neydi?" diye sordu.

Mısır saplarının arasından çatırtılar geliyordu. Sanki yaratıklardan oluşan bir ordu uygun adım yürüyerek yaklaşıyordu.

Bir anda arka ayaklarının üzerinde yükselmiş ve kıpkırmızı gözleriyle ona bakan bir fareyle yüz yüze gelen Tom nefesini tuttu. Fare dişlerini hızla takırdatınca üç fare daha belirdi ve yaklaşmaya başladılar.

Tom, *diğerlerine haber veriyor!* diye düşündü.

Aniden koca bir fare sürüsü ciyaklayarak tarlanın içinden onlara doğru akmaya başladı. Tiz çığlıkları ve birbirlerine sürttükleri dişlerinden çıkan sesler, aynı anda yüzlerce kapının gıcırdamasına benziyordu.

Ve sürü, son sürat Tom ile Elenna'ya doğru yaklaşıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM
KEMİRGENLER ORDUSU

Tom, hiç bu kadar çok fareyi bir arada görmemişti. Çürük ekinlerin arasından fırlayıp Tom ve Elenna'ya doğru gittikçe yaklaşan bir fareler ordusuydu bu.

Kemirgenler ayaklarına ve bacaklarına dolanınca Elenna öğürmeye başladı.

Tom ise bacağının arkasında bir karıncalanma hissetti. Sonra, "Off!" diye

bağırdı. Arkasından yaklaşan fareler pençelerini Tom ve Elenna'nın kıyafetlerine geçirerek yukarı tırmanıyorlardı.

Tom içinden, *bunlar Kral Hugo'nun zindanındakilerden bile büyükler,* diye geçirdi. Pençelerinin etine saplandığını, sıcak, tüylü gövdelerinin derisine sürtündüğünü hissediyordu. Durmaksızın

havayı kokluyorlardı ve kokladıkça bıyıkları titreşiyordu. İyice yukarı tırmanan farelerden biri Tom'un omzunu ısırmak için ağzını açınca uzun, sarı dişleri ortaya çıktı.

"Çekil üzerimden!" diye öfkeyle bağıran Tom, fareyi yere attı. Fare mısır koçanlarının üzerine savrulurken Tom'un kıyafetine kan bulaştı.

Fırtına ise üstüne tırmanan kemirgenlerden kurtulmak için kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallıyordu. Bir yandan da toynaklarını yere vurarak yerdeki yaratıkları kendinden uzak tutmaya çalışıyordu. Neyse ki Gümüş, kuvvetli çenesi sayesinde fareleri ardı ardına havaya fırlatıyordu. Fakat sayıları her saniye daha da artıyordu. Tom birinden kurtuldukça iki tanesi üzerine atlıyordu.

Arkadaşlarına, "Bunun tek anlamı olabilir!" diye seslendi. "Canavar Kemirgen yakınımızda olmalı!"

Bu sırada farelerden biri Elenna'nın omzuna atlamış, kulağını dişliyordu. Kız, hayvanı kuyruğundan yakalayıp havaya kaldırdı. Kemirgen çırpındıkça uzun bıyıkları da titreyip duruyordu.

Fareyi mısırların arasına fırlatarak, "İğrenç!" dedi.

Birdenbire yaratıkların ciyaklaması aniden kesildi. Ve tıpkı geldikleri gibi bir anda ortadan kayboldular.

Elenna etrafına bakınıp, "Neden gittiler?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Tom. Fakat bu durum onu rahatlatmamış, aksine huzursuz etmişti. "Belki de kendilerinden daha korkunç bir şeyin yaklaştığını hissetmişlerdir..."

Elenna, "Hadi yeniden haritaya bakalım," dedi.

Tom tılsımı boynundan çıkardı.

Parmağını haritaya koyan Elenna, ekinlerin arasındaki işareti göstererek, "Biz buradayız," dedi.

Bir başka şekil ise çıldırmış gibi son sürat ilerliyordu. "Muro bu!" dedi Tom.

Canavar etraflarında çember çiziyordu. Çemberi her tamamlayışında biraz daha yaklaşan Muro'yu görmek için etrafına bakınan Tom bunu başaramadı. Çünkü uzun ve sık mısır sapları yüzünden uzağı görmek mümkün olmuyordu.

"Yukarıdan bakmalıyım," dedi.

Fırtına hemen yanlarındaydı. Tom atın üzerine çıkıp ayağa kalktı.

Elenna, "Bir şey görünüyor mu?" diye sordu.

Tom boynunu uzatıp yeniden baktı. Etrafında altın renkli bir deniz gibi uzanan mısır tarlasından başka bir şey yoktu. Ama bu denizin derinliklerinde bir yerde, Kemirgen Canavarın sinsice ilerlediğinden

emindi. Şimdiye dek iyice yaklaşmış olmalıydı. Gümüş yavaşça hırlayınca Tom başını çevirdi. Kurt burnunu havaya kaldırmış, tehlikenin yaklaştığını haber veriyordu.

Atından inen Tom, "Savaşmaya hazır olmalıyız," dedi.

Kendilerini koruyabilmek için alana ihtiyaçları vardı. Tom kılıcını çekti ve mısırları biçmeye başladı. Elenna da yayıyla ona yardımcı oluyordu.

Mısır saplarının arasında sıcak bir esinti dolaşıyordu. Tom yüzündeki teri silmek için durdu. Kılıcını savurmaya tekrar başlayacaktı ki vahşi bir çığlık duyuldu. Toprak, dev pençelerin attığı adımlarla sarsılıyordu. Küflü, mide bulandıran bir koku, Tom'un oluşturduğu açıklığa yayıldı.

Bu koku, uzun yıllardır çürümekte olan bir şeyden geliyordu sanki.

Kokunun hemen ardından ıslıkla karışık, korkunç bir ses duydular. Tom bu sesin, nefes nefese kalmış olan Canavardan geldiğine emindi. Mısır sapları, kuvvetli bir rüzgâr onları itiyormuşçasına hareketlendi.

Elenna oklardan birini yayına yerleştirirken Tom kılıcını çekti. Muro'nun dev gövdesi aniden mısır saplarının arasından fırlayınca, Fırtına arka ayakları üzerinde yükselerek yana kaçtı. Gümüş de hemen arkasında onu takip etti. Tüyleri yine dimdik olmuştu.

Canavar tıpkı geldiği gibi çevik bir hareketle durdu. Tom'un karşısında arka ayaklarının üzerine çöktü ve kıvrık tırnaklarını yere geçirdi. Korkunç ağzını

açtığında, birer kılıç kadar keskin iki ön dişi ortaya çıktı. Kambur sırtı yer yer kabuk bağlamıştı ve buralardaki tüyler tamamen dökülmüştü. Yanaklarından fışkıran bıyıkları ise telden yapılmış gibi duruyordu.

Tom ürperdiğini hissetti. Dev Kemirgen'in ağzından uzun salyalar akıyordu. Ve akan salyanın değdiği yerdeki bitkiler aniden kararıyor, salyanın içinde yok oluyordu. Gözlerini dehşetle toprağa diken Tom, Canavarın berbat nefesini hissettiğinde kendine geldi.

Canavarın hemen arkasında, yılan gibi kıvrılarak uzanan pembe bir kuyruk vardı. Kuyruğun başında ise yeşil bir halka bulunuyordu. Tom bunun kıymetli yeşim taşından yapılmış bir halka olduğunu fark etti.

İçinden, *ihtiyacım olan malzeme bu olmalı!* diye geçirdi. Halkayı ele geçirirse annesi Freya'yı kurtarmaya bir adım daha yaklaşacağını düşündü ve kalbi cesaretle doldu.

Ama halka Muro'nun kuyruğunun kökündeydi. Ve öyle sıkıydı ki Tom'un kuyruğu kesmesi gerekecekti.

Canavar aniden tiz bir çığlık attı ve Tom'un kulakları saniyelerce çınladı. Tom'un açtığı düzlüğün diğer ucunda duran Dev Kemirgen Muro tekrar hareketlendi ve var gücüyle Tom'un üzerine doğru koşmaya başladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM
CANAVARIN KUSURU

Elenna yayını gererek Canavara ok attı fakat ok, Muro'nun sert kürkünden geri sekti.

Tom, Canavarın korkunç çığlığını bastırmaya çalışarak, "Önümden çekil!" diye bağırdı Elenna'ya. Etrafına bakınıp Gümüş ile Fırtına'yı aradı ama ikisi de mısırların arasında kaybolmuşlardı.

Tom, Elenna'nın yeterince hızlı kaçamayacağını anladı ve onu da kavrayıp

yana atladı. Bu defa ölüme o kadar yaklaşmışlardı ki ekinlerin arasından geçip giden Muro'nun bıyıklarından biri Tom'un yüzünde kırbaç gibi şaklamıştı.

Elenna, "Tom, yaralanmışsın!" dedi.

Tom elini yanağına götürünce kan içinde olduğunu gördü.

"Kemirgenin bıyıkları bıçak kadar keskin," dedi.

Canavarın uzaklaşmasıyla mısır tarlası bir anda öyle sakinleşmişti ki az önce dev bir Canavarın saldırdığına inanmak çok zordu. Elenna yayını yeniden germiş, ucuna yeni bir ok yerleştirmişti. "Nereye gitti?" diye sordu. "Nereye nişan alacağımı bile bilmiyorum."

Tom yanıt veremeden yeni bir çığlık daha

yükseldi. Muro mısırların arasından fırladı ve Tom'a çarparak onu yere yapıştırdı. Tom son anda güçlükle kalkanını çıkarabildi.

Muro'nun keskin pençeleri ardı ardına kalkana vuruyor, Tom'un bütün nefesini kesiyordu. Canavar onu ezmeye çalışsa da Tom'un kalkanı buna izin vermeyecekti.

Muro yeniden şimşek hızıyla ortadan kaybolunca Tom ayağa kalktı. Tüm o darbeler yüzünden başı dönüyordu. Ve Kemirgen Canavar'dan hiç iz yoktu.

"Muro bizimle, kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor," dedi. "Ama bu oyunda fare olan biziz."

Diğer saldırı her an gelebilirdi. Tom kalkanını yeniden koluna geçirdi ve öbür eliyle kılıcın kabzasını sıkıca kavradı. Mısırlar hışırdamaya başladı ve Muro bu kez her zamankinden daha hızlı saldırdı. Fakat Tom hazırlıklıydı. Hızla Canavarın yolundan kaçtı ve kılıcını savurup Muro'nun bıyıklarından birini biçti.

Muro hızını kesmeden yine ortadan yok oldu. Kesilen bıyık yere dimdik düştü ve toprağa saplandı. Elenna bıyığı almak için koşarak, "Bence bunu kullanabiliriz," dedi.

Tom, "O halde elini bir bez parçasıyla sar," dedi.

Atkısını çıkaran Elenna arkadaşının dediğini yaptı ve kenarları bir kılıç kadar keskin bıyığı topraktan hızla çekip çıkardı. Sonra onu diğer okların arasına yerleştirip mısırların arasında saklanmaya başladı.

Toprağın yeniden sarsılmasıyla Kemirgen Canavar da belirdi. Keskin dişlerinin arasından salyalar saçıyordu. Altındaki toprağı yararak hücuma geçti. Tom tekrar kaçmak üzereydi ki Elenna'nın seslendiğini duydu.

"Canavarın dikkatini dağıtacağım," dedi kız. "Eğer onu aramıza çekmeyi başarabilirsek yenme şansımız da artar."

Elenna, mısırların arasında saklandığı yerden keskin bir ıslık çalınca Canavar sesin geldiği yöne döndü. Burnu seğiriyor, yeni avının nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Tom çamurun içinde elinden geldiğince hızlı sürünmeye başladı ve derin su kanalının içine yuvarlandı. Kanaldaki balçıklı su mide bulandırıcıydı. Tom nefesini tuttu ve ciğerlerini dolduran korkunç kokudan ötürü öksürmemeye çalıştı.

Kanalın kenarından Elenna'yı ve yayını görebiliyordu. Elenna bir ıslık daha çaldı. Canavarın kendisine doğru koşmaya başladığını görünce –hayvanın biraz önce Tom'un biçtiği bıyığından yaptığı– oku gerip bıraktı. Hızla yol alan ok derisine saplandığında Muro acı dolu bir çığlık attı.

Tom hemen ayağa kalktı. Her yanı iğrenç

çamurla kaplanmıştı. Şiddetli bir *"Şlap!"* sesiyle kanaldan dışarı atlayarak yuvarlandı. Muro tekrar Tom'a döndü.

Tom'un kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Artık zaman gelmişti, Muro'nun kuyruğundaki halkayı kesip almalıydı.

"Damarlarımdaki kan akmaya devam ettiği sürece seninle savaşacak ve seni yeneceğim!" diye bağırdı.

Canavarın kılıç gibi keskin dişlerle dolu ağzı öfkeyle açılıp kapandı. Kudurmuşçasına ağzından salyalar saçıyordu.

Elenna telaşla bağırarak, "Dikkat et Tom!" dedi. Bir ok daha gönderdi ama Muro'nun kalın derisine çarpan ok, yine geri sekti.

Tom su kanalının yanındaydı ve kendini gelecek saldırıya hazırlamıştı. Fakat burnu

sürekli seğiren Muro bu kez saldırmakta tereddüt ediyordu.

Canavar açıklığın karşısına geçti. Başını bir o yana bir diğer yana çeviriyordu. Ölümcül dişleri Tom'un bacaklarının bir adım ötesindeydi. Tom kılıcını savurmak üzereyken Kemirgen Canavar bir ölü gibi hareketsiz kaldı.

Tom şaşırarak, *tam önündeyim, Canavar bana neden saldırmıyor?* diye düşündü.

Muro başını Tom'un olduğu yöne çevirdi. Kırmızı gözlerinin önünde beyaz bir perde vardı. Tom, köyündeki, gözlerine beyaz bir perde inmiş adamı hatırladı. Adamın gözleri görmüyordu.

Kılıcını Muro'nun önünde salladı. Canavar hiç tepki vermiyordu.

Kemirgen Yaratık kördü!

DOKUZUNCU BÖLÜM
DEĞİRMENDE SAVAŞ

Tom'un içini büyük bir heyecan ve sevinç kaplamıştı. Eğer Kemirgen Canavar'ın gözleri gerçekten görmüyorsa Görevi başarmak için ellerine muhteşem bir fırsat geçmişti. Tom, Elenna'ya el salladı. Gözlerini elleriyle kapattı ve Muro'yu işaret ederek Canavarın göremediğini anlatmaya çalıştı. Elenna başını salladı ve yayını Canavara doğrulttu.

Tom yeniden kanala doğru süründü. Muro açıklığın ortasında kalakalmış, burnuyla avının kokusunu almaya çalışıyordu.

Tom, *neden peşimden gelmiyor acaba?* diye düşündü. Kanalın kenarına geldiğinde kendini içeri yuvarladı. Çamurlu sudan yayılan kötü koku burun deliklerini yakıyordu.

Tom artık her şeyi anlamıştı. Kıyafetlerini kaplayan çamur, kokusunu gizliyordu! Tam da bu yüzden Canavar onun nerede olduğunu bir türlü bulamıyordu.

Fısıltıyla "Çabuk!" diye seslendi Elenna'ya, "çabuk kanala gir!"

Duraksayan Elenna, "Ama gerçekten berbat kokuyor!" dedi.

Tom, "İşte tam da bu yüzden girmelisin," diye devam etti. "Muro, beni çamurun iğrenç kokusu yüzünden bulamıyor."

Elenna derin kanalın içine girip çamuru her yanına sürmeye başladı. İki arkadaş pis suyun içinde dizlerinin üzerine çöküp gözetlemeye koyuldular. Canavar artık açıklığı terk ediyor, ekinlerin arasında iz sürmeye çalışıyordu.

Tom ve Elenna kıyafetlerinden sular damlayarak kanaldan çıktılar. Dikkatli bakışlarla etrafı gözetleyen Fırtına ve Gümüş'le karşılaştıklarında her an kanala dönmeye hazırlardı.

Tom, elini Fırtına'ya uzatınca at aniden ürktü. Sahibini çamurla kaplıyken tanıyamamıştı.

"Telaşlanma oğlum," diye fısıldadı Tom. Fırtına bu tanıdık sesi duyunca sakinleşti. Artık karşısındakinin kim olduğunu anlamıştı.

Gümüş koştu ve Elenna'nın yüzündeki yapışkan çamuru yalamak istedi. "Hayır, Gümüş dokunma!" diye uyardı Elenna.

Tom tarlaya kulak kesilmişti. Muro'nun döndüğüne dair hiçbir iz yoktu.

Elenna'ya dönüp, "Canavara gizlice yaklaşacak ve kuyruğundaki halkayı alacağım," dedi. "Beni takip et ve arkamı kolla."

Çatırdayan mısır saplarının üzerinde yavaş adımlarla ilerlemeye başladılar.

Kısa bir süre sonra Kemirgen Canavar'ın nefesini yeniden hissettiler. Önündeki mısır saplarını eliyle iten Tom, Muro'nun yalnızca birkaç adım ileride olduğunu gördü.

Canavarın görmeyen, kırmızı gözleri sanki ona bakıp göz kırpıyordu.

Kafası karışmış olmalı, diye düşündü. Canavara az da olsa acımaktan kendini alamadı.

Mısır saplarını hışırdatmadan, hızlı adımlarla dev farenin arkasına dolandı. Artık Muro'nun kel kuyruğu ile arasında çok az bir mesafe vardı. Fakat hamle yapmak için ileri atılırken yanlışlıkla bir mısır koçanına basınca *çaaat!* diye bir ses çıktı.

Muro hemen başını çevirdi. Dev Yaratık mısırları dümdüz ederek, Tom'a doğru hücuma geçti.

Tom kapana kısılmıştı! Muro kafasını Tom'un midesine var gücüyle indirip onu havaya savurdu. Havaya yükselen Tom, farenin sırtına indi. Yüzü, ata ters

biniyormuş gibi, Muro'nun kuyruğuna dönüktü.

Canavar azgın bir boğa gibi tepinmeye başladı. Tom, topuklarını karnına vurdukça Muro daha da öfkeleniyordu. Arka ayakları çifte atar gibi havalanınca Tom, Canavarın boynuna doğru yuvarlandı. Ardından Muro şahlandı ve Tom, bu kez de kuyruğa doğru düştü.

Tüm bu yuvarlanma içerisinde Tom zorlukla da olsa Elenna'yı seçebiliyordu. Arkadaşı yayını germişti.

"Uzak dur!" diye bağırdı Tom. Canavar, Tom'un sesini hemen arkasında duyunca iyice çıldırdı ve kendi etrafında dönmeye başladı.

Fakat Tom'un onu bırakmaya niyeti yoktu. Ulaşmaya çalıştığı yeşim taşı

halka hemen karşısındaydı ve elini uzatsa değecekti ona. Eğer Muro'nun kuyruğunu kökünden kesebilirse ödül onun olacaktı. Ama bunu denemeye çalışsa da başarılı olamıyordu. Çünkü Canavar öyle kuvvetliydi ki Tom'un tutunmak için iki eline de ihtiyacı vardı.

Muro sanki Tom'un amacını anlamış

gibi kuyruğunu kırbaç misali oradan oraya savuruyordu. Bu sırada başını çevirdi ve korkunç dişleriyle Tom'un bacağını kapmayı başardı. Tom acıyla haykırdı.

Elenna'nın oklarından biri Muro'nun yüzüne isabet edince Canavar viyaklayarak Tom'un bacağını bıraktı.

Tom hemen farenin önüne doğru dönüp nereye gittiklerini kontrol etti. Son hızla mısırların arasına dalmak üzereydiler. Tom dizlerini ve ellerini iyice sıkarak kendini hazırladı.

Canavara, "Seni pes edene kadar bırakmayacağım!" diye bağırdı.

Muro çığlık attı ve mısırların içinden geçip köye çıktı.

Tom kendi kendine, *yel değirmeni!* dedi. *Muro'yu oraya çekmeyi bir başarabilsem...*

Tom, Dev Kemirgen'in ensesindeki kürke var gücüyle asıldı ve Canavarı sürmeye çalıştı. Tom'un can acıtan çekiştirmelerinden kurtulmaya çalışan Muro, onun istediği yöne doğru döndü.

Birkaç saniye içinde yel değirmeni karşılarında yükselmeye başlamıştı. Tom, kör fareyi iyice hızlandırdı ve ayaklarının üzerinde dengede durarak atlamaya hazırlandı. Çok az zamanı kalmıştı... İşte şimdi! Tom ayaklarından destek alarak kendini geriye doğru fırlattı. Perende atarak çevik bir iniş yaparken Canavarın da değirmenin tuğla duvarına girdiğini duydu. Yere yığılan Dev Kemirgen'in bacakları seğiriyordu.

Saniyeler içinde bacakları da durdu ve Muro, tamamen hareketsiz kaldı.

Başardım! diye düşündü Tom. *Canavarı alt ettim!*

Canavarın üzerine bir anda tuğlalar yağmaya başladı. Yel değirmeninin kolları kırılmıştı. Tom derin bir nefes aldı. Sonunda Velmal'in kötü koku kaynağı haline getirdiği değirmen yıkılmış, hava, eskisi gibi ferah ve temiz olmuştu.

Artık geriye tek bir şey kalmıştı; halkayı almak. Tom kılıcını çekti ve Muro'nun tuğla yığını arasından dışarı uzanan kuyruğunu kesmeye hazırlandı.

Çat! Tom, sırtına aldığı ani darbeyle yere yuvarlandı. Başını kaldırınca mavi gözlü köylülerden birinin, elindeki sopayı sallayarak ona baktığını gördü.

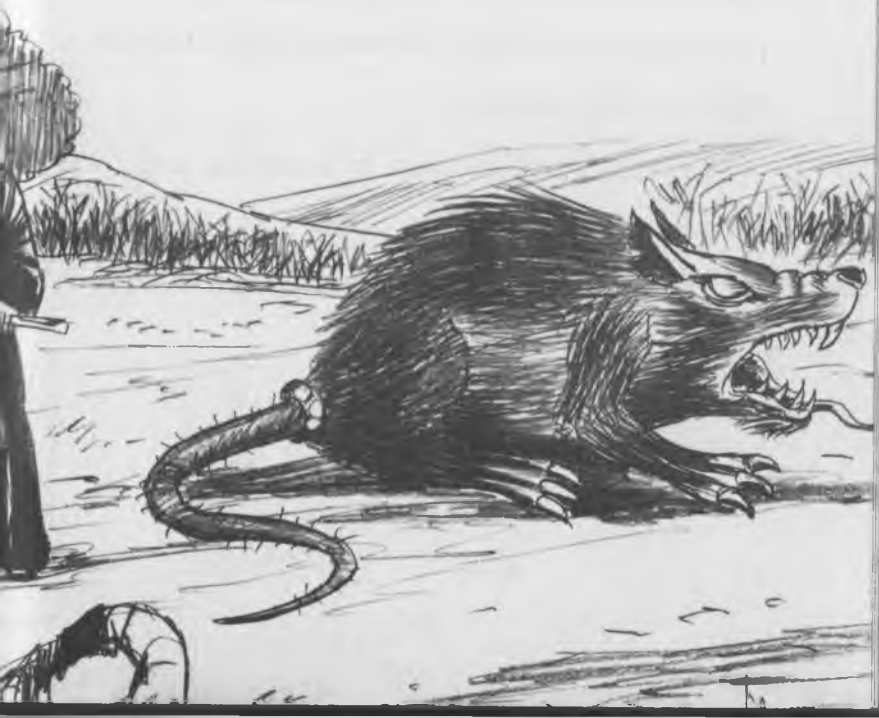

Bu sırada Kemirgen Canavar hareketlenmiş, sendeleyerek ayağa kalkmıştı. Çarpma sırasında ölmemiş, sadece kendinden geçmişti. Kuyruğundaki halkayla beraber tarlaya doğru uzaklaşmaya başlayınca Tom, ümitsizliğe kapıldı. Artık Muro'yu takip edemezdi. Ellerinde oraklar ve sopalarla diğer köylüler de gelmeye başlamıştı. Fakat ansızın gökyüzünde patlayan kahkahaları duyunca kalbi öfkeden hızla atmaya başladı.

"Zavallı, Tom!" Velmal'in acımasız sesi şimşek gibi gürlüyordu. "Artık sona geldin. Kaderinle yüzleşmeye hazırlan!"

ONUNCU BÖLÜM
YEŞİM HALKA

Tom'un etrafı sarılmıştı. Mavi perdeli gözleriyle ona bakan köylüleri görünce tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Damarlarında Velmal'in kötülüğü dolaşırken ona biraz olsun acımayacaklarını biliyordu.

Köylüler kör bıçakları ve paslı oraklarıyla Tom'u köşeye sıkıştırmıştı ve kılıcını kullanması mümkün değildi. Fakat aniden Elenna'nın sesi duyuldu.

Güçlü toynaklarıyla tozu dumana katan Fırtına'ya, "Daha hızlı oğlum! Haydi!" diye bağırıyordu. Hemen yanlarında, dişlerini göstererek hırlayan Gümüş vardı.

Bir an olsun duraksamadan üzerlerine gelen atı gören köylüler dört bir yana dağıldı. Elenna'nın uzattığı eli yakalayan Tom, kendini Fırtına'nın eyerine çekti.

"Hadi gidelim!" diye bağırdı. "Halkayı almalıyız!"

Köylüler, Tom ve Elenna'nın arkasından silahlarını fırlatırken, "Hainleri öldürün!" diye bağırıyorlardı.

Fırtına, kaçan kemirgenin dümdüz ettiği mısırları takip ederek tarlaya girdi.

Fakat Canavarın izleri kayboldu. Her yer sessiz ve sakindi. Tom, içinin öfkeyle dolduğunu hissediyordu.

"Muro bizi atlatmayı başardı," dedi.

Aşağıdan Gümüş'ün hırladığını duydular.

"Gümüş, Muro'yu bulacaktır," dedi Elenna. "Canavarı takip et oğlum! Getir onu bize!"

Gümüş hiç beklemeden mısır saplarının arasına daldı. Tom ve Elenna henüz hasat edilmemiş mısırlara göz gezdirerek bekledi.

En sonunda uzaktan bir uluma duyuldu. Gümüş bir şey bulmuştu.

Saniyeler sonra kurt, gittiği yönden geri geldi. Dili bir karış dışarıdaydı. Hemen ardından ise yer sarsılmaya başladı ve dev pençeleriyle Muro ortaya çıktı.

Fırtına kişneyerek başını iki yana salladı. Canavar bu sese bir çığlıkla yanıt verdi, ardından başını indirdi ve saldırmaya hazırlandı.

Ama Fırtına bu defa hazırlıklıydı; Canavar koşarak üzerine gelince inanılmaz bir çeviklikle kenara kaçtı.

İşte bu, Tom'un beklediği andı. Kemirgen Canavar yanından geçerken Muro'nun üzerine atladı ve kılıcını tüm gücüyle kuyruğun üzerine indirdi.

Kuyruğu kopan Muro hırıltıyla ciyakladı.

Olduğu yerde durdu ve kesik kuyruğuna doğru döndü. Dev gövdesi, her geçen saniye daha da küçülüyordu. Ve en sonunda kırık bir çömlek gibi darmadağın oldu. Artık Dev Kemirgen'in yerinde, bazıları kahverengi, bazıları gri, yüzlerce küçük fare vardı.

Tom ağır kuyruğu havaya kaldırdı ve coşkuyla bağırdı: "Başardık!"

Köylüler tarlanın diğer yanından koşarak geliyordu.

İçlerinden biri, "Hainler!" diye bağırmaya başladı. Sonra, "Size gününüzü göstere..." derken sesi boğazında düğümlendi. Hepsi bir anda durdular. Tom diğer köylünün titrek sesini duyabiliyordu: "Bu çocuk Muro'yu yenmeyi başarmış... O... O bir kahraman!" Tom köylülerin uykudan uyanmış gibi gözlerini kırpıştırdıklarını bu uzaklıktan bile görebiliyordu. Gözlerinin akı geri gelmişti ve kafaları karışmış halde etraflarına bakıyorlardı. Sonra bakışlarını Tom'a çevirdiler. Hepsinin yüzünde yaptıklarından pişman, özür diler bir ifade vardı.

Tom elini kaldırıp, "Özür dilemenize gerek yok," diye seslendi. "Kara büyü çok kuvvetlidir. Ama artık özgürsünüz, eski yaşantınıza dönebilirsiniz."

Köylüler minnetle başlarını salladılar. Tom, aralarındaki mırıldanmalardan teşekkürlerini ve iyi dileklerini duyabiliyordu. Sonra köylüler ikişer üçer köye döndüler.

Tom, parlak yeşim halkayı Muro'nun kuyruğundan kolayca çıkardı.

Elenna'ya bakıp, "Hadi biz de köye gidelim," dedi. Arkadaşının ve hayvan dostlarının yaptığı kahramanlığı düşündükçe içi gururla dolup taşıyordu.

Köy meydanında, başında büyücü şapkası

ve elinde kazanla başka bir dost onları bekliyordu. Aduro'nun çırağı Mark'tı bu.

"Tom! Harika bir iş çıkardınız!" diye seslendi. "Görevi tamamladınız!" Sonra elini burnuna götürdü. "Ufff! Sanırım birilerinin banyo yapması lazım!" Bakışları muzip muzip Tom ve Elenna'nın çamurlu kıyafetlerinde geziniyordu.

Dişlerini göstererek gülümseyen Tom, "Neyse ki burada bir tulumba var," diye karşılık verdi. Tulumbanın uzun demir koluna bastırdı ama kol hâlâ çalışmıyordu.

Çırak Mark asasıyla demir kola hafifçe dokundu. Bir anda sular köpürerek tulumbadan dışarı püskürmeye başladı. Bunu gören köylüler, coşkuyla tulumbaya koştular.

Elenna hemen bir kupa kaptı ve onlara su

döktü. Avuçlarını suyla dolduran köylüler uzun zamandır ilk defa kana kana su içebiliyordu.

Köylülerden biri ağzını sildi ve arkadaşlarına dönüp, "Üstümüzdeki lanet kalktı!" dedi.

Bir diğeri, "Özgürüz!" diye devam etti. Biraz sonra kadınıyla erkeğiyle tüm köylülerin sevinçten ağızları kulaklarındaydı. Tom ve Elenna'nın yanına gelip onlara teşekkür ettiler.

Daha önce Elenna'yı rehin alan adam, "Yapacak çok işimiz var," dedi. "Tarlada hastalığın çürütmediği bir sürü mısır var; artık onları hasat etme zamanıdır!"

Tom ve Mark, sohbet edip kahkahalar atarak tarlalara doğru yol alan köylüleri izlediler.

Mark, Tom'a dönüp, "Savaşçı Kraliçe ona gönderdiğiniz köylüler için size çok teşekkür ediyor," dedi. "Velmal'e karşı savaşımızda, bir kişi bile bizim için büyük önem taşıyor."

"O adamlar hırsızlıktan hapse atılmışlardı," dedi Tom. "Yaptıkları yanlıştı ama Kayonya'da çok daha büyük kötülükler var. Velmal yenilene kadar yorulmadan savaşmak zorundayız."

Başını sallayan Mark, "Hadi iksirin diğer malzemesini de ekleyelim," dedi.

Tom'dan yeşim halkayı aldı ve kazanın içine bıraktı.

Sonra, "Sakın unutma, Tom," diye devam etti. "Anneni iyileştirecek bu iksir, henüz tamamlanmaktan çok uzak. Bulunması gereken dört malzeme daha var."

Annesini düşününce hüzünlenen Tom'un aklında tek bir soru vardı: Annesi hâlâ hayatta mıydı? Bu sorunun yanıtını bir an önce bulmalıydı.

Mark, "Buna hazır olduğuna emin misin Tom?" diye sordu. "Çünkü bugüne kadarki en zor Görev seni bekliyor; Şeytani Yarasa Sivridiş ile karşılaşacaksın."

Bir an bile tereddüt etmeyen Tom, kılıcının kabzasını kararlılıkla kavradı. Elenna ve iki hayvan dostu da yanındayken hiçbir şey, onu bu savaşa girmekten alıkoyamazdı.

Tüm azmiyle "Damarlarımdaki kan akmaya devam ettiği sürece," dedi, "Velmal annemin canını alamayacak!"

Canavar Peşinde Serisi

Kargaşa Dünyası kitaplarıyla devam ediyor.

Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın.

Karşınızda

ŞEYTANİ YARASA SİVRİDİŞ

Tom, annesi Freya'yı ve Kayonya ülkesini Velmal'in lanetinden kurtarabilecek mi?

GİRİŞ

Toby, kazmasını eline alınca acıyla yüzünü buruşturdu. Ellerindeki yaralar su toplamıştı. Önündeki duvarı bile zorlukla görebiliyordu. İçi öfkeyle doldu ve duvara her zamankinden daha da sert vurmaya başladı. Kazmasını savurdukça çıkan ses, arkadaki işçilerin kazma sesleriyle ve onları tutsak eden zincirin şangırtısıyla birleşip yankılandı.

Kendi kendine daha çok altın... dedi bitkin halde. Tüm bu zenginlik Kayonya'nın Altın Vadisi'nden akıp gidiyor... Tıpkı bir nehir gibi...

Omuzlarındaki ağrıyı dindirmek için biraz ara verdi. Arkasındaki esir dostlarının inlemelerini ve söylenmelerini duyabiliyordu.

Kasabanın zenginliği sürdükçe hiçbirinin umurunda değiliz. Kazmayı sapını kırmak istermişçesine daha da sert vurmaya başladı. *Ama benim umurumda...*

"Hey! Ne yaptığını sanıyorsun?"

Yanında çalışan Jed'in fısıltısını duyunca, yerinden zıpladı. "İşe dön çabuk, yoksa efendi seni cezalandırır."

Toby'nin öfkesi, yüreğindeki korkuyla savaşıyordu. Ayağa kalktı, dimdik dururken "Ne yaparsa yapsın!" dedi. "Köle olmaktan bıktım artık. Hepinizi buradan kurtaracağım! Kim benimle?.."

Tekrar işe dönen kazmalardan başka yanıt gelmedi. Toby, diğer kölelerin korkusunu hissedebiliyordu. Toby orada değilmiş gibi davranıyorlardı. Neden böylesine korktuklarını anlayabiliyordu.

Efendileri, yankılanan bir çığlıkla ortaya çıkana kadar aralarında sinsice dolaşırdı.

"Aptal olma," dedi Jed alçak sesle. Toby, arkadaşının kazmasını savurduğunu bile zar zor görebiliyordu. "Buradan kaçış yok. Efendi bize benzemez. Şu an bile bizi gözetliyor olabilir." İkisi de korkuyla etraflarına bakındılar.

Toby ürperdi. Madenlere ilk indikleri zamanı hatırlıyordu. Efendi ona karşı gelenleri bir anda alıp götürürdü. Bu şekilde pek çok işçi aniden ortadan kaybolmuş, bir daha da hiçbirinden haber alınamamıştı.

Toby'nin kolları acıyla sızlıyor, alnından süzülen terler gözünü yakıyordu. *Artık buna daha fazla dayanamayacağım. Tehlikeyi göze alıyorum,* diye düşündü.

Kazmasını eliyle tartarak, "Belki bu

zincirimi kırar," diye söylendi. "Ve eğer yeterince hızlı koşarsam belki de efendi beni yakalamadan kurtulabilirim. Belki..."

Jed'in omzunu yakaladığını hissedince düşünceleri yarıda kaldı.

"Delirme," diye mırıldandı Jed. "Efendi seni görmeden çabuk işe dön."

Toby, Jed'in elini öfkeyle omzundan çekti. "Sen istersen burada kalırsın. Ben esir olmaktansa kaçarken ölmeyi tercih ederim."

Zincirlerine art arda darbeler indirmeye başladı. Zincirden çıkan kıvılcımlar birbirini izledi ve nihayet kırıldı.

En sonunda özgür kalacağım!

Madenin her yerinden fısıltılar geliyordu artık.

"Yapma!"

"Hepimizin başını belaya sokacaksın!"

Toby, esirlerin itirazlarını duymazdan geldi. Zincirlerinden kurtulunca eğilip yeri yoklayarak duvardan adım adım uzaklaşmaya başladı. Tünelin sonundaki, hepsinin gece uyumaya gittiği mağaraya varmadan önce, dışarıya açılan bir havalandırma vardı. Arkasında kalan işçilerin sesi, giderek azaldı. Havalandırmaya doğru ilerlerken yalnızca kendi nefesini duyabiliyordu artık.

Tünel boyunca göz gezdirdi. Daha iyi görebilmek için gözlerini kırpıştırmak zorunda kalıyordu. Duvarları aydınlatan soluk, gri ışığı seçebiliyordu şimdi.

Görüşüm şimdiden düzelmeye başladı, diye düşündü. Sonsuza dek kör kalmayacağım!

Havalandırmaya yaklaştıkça etraf daha da

aydınlanıyordu. Sonunda havalandırmanın altına geldiğinde yukarıdaki mavi gökyüzünü görebildi.

Çatlaklara tutunarak tırmanmaya başladı. Önceleri tutunacak yerler bulmakta zorlandı ama sonra daha kolay tırmanmaya başladı. Mavi gökyüzü her geçen saniye daha da büyüyordu.

Geldim sayılır, diye düşündü.

Fakat bir anda aşağıdan vahşi bir çığlık duydu. Ses duvarlarda yankılanırken Toby korkudan donakaldı.

"Efendi..." dedi boğuk bir sesle.

Aşağıdaki zayıf ışığa göz gezdirince, iki dev kanadın ona doğru yaklaştığını gördü. Deri kanatları ve parlak turuncu gözleriyle dev bir yarasaydı bu. Ağzını açınca kılıç keskinliğindeki dişleri ortaya çıktı. Toby,

onları tekmelemeye çalışsa da dev dişler göz açıp kapayıncaya kadar omzuna saplandı. Acı dolu bir çığlıkla aşağı düşmeye başladı ve sert bir gümbürtüyle yere çakıldı.

Ümitsizce sürünmeye çalışsa da artık çok geçti. Toby, üzerinde yükselen korkunç dişlerin parıltısını görebiliyordu. İstese de gözlerini onlardan kaçıramıyordu. Görüşünün düzelmemiş olmasını dilerdi. Böylece efendinin ona yapacaklarını görmemiş olurdu.

Canavar Peşinde

YENİ SERİ KARGAŞA DÜNYASI'NDAKİ DİĞER KİTAPLAR